

Noaptea arabă

Autor: Roland Schimmelpfennig

Roland Schimmelpfennig (n. 1967) este la ora actuală cel mai jucat dramaturg german contemporan. Piese sale sunt reprezentate în peste 40 de țări. Este și regizor, romancier, libretist de operă, autor de piese de teatru radiofonic, eseuri. A scris deja peste 30 de piese, a primit numeroase premii și distincții (*Premiul Nestroy*, de două ori, *Premiul de dramaturgie al festivalului de la Mülheim* etc.). Este cu siguranță unul dintre cei mai inovatori autori contemporani, aflat într-o perpetuă căutare de noi forme dramatice. O căutarea încununată de fiecare dată de reușite, dacă avem în vedere succesul pieselor lui Schimmelpfennig în culturi atât de diferite.

Sinopsis

Genul: Dramă, phantasy

Distribuția: 2 f, 3 b

Hans Lohmeier aude apă. La propriu. E administrator și inspectează blocul de zece etaje pe care-l administrează și în care apa nu mai ajunge la ultimele trei etaje. La etajul șapte, în schimb, nu-s probleme cu apa, căci locatara Franziska Dehke își va savura ca de obicei dușul ei prelungit. Dar nu înainte ca Fatima Mansur, colega ei de apartament, să vină și ea de la muncă. Și nu cu mâna goală, ci cu o droaie de sacoșe cu cumpărături. Ea a reușit să mai urce până la șapte, deși liftul huruia de parcă era pe punctul de a se strica din nou. Franziska e atât de obosită, încât nu mai știe nimic din ce i s-a-ntâmplat în ziua care stă să se-ncheie. Își face dușul, iese din baie, mai apucă să bea un coniac (fără excese!) cu Fatima, și adoarme pe canapeaua din sufragerie, când soarele tocmai apune. Așa se-ntâmplă-n fiecare zi. Cu atâte precizie, încât Kalil, prietenul Fatimei, poate să vină să-și viziteze iubita în fiecare seară la opt și jumătate; căci somnul Franziskăi e atât de adânc, încât nimic nu o poate trezi.

Oare de ce? Cumva pentru că ceea ce se petrece în somnul ei, în visele ei, în cealaltă realitate este mai fantastic, mai intens și mai ...real decât realitatea aceasta pe care Franziska o uită oricum la sfârșitul fiecărei zile?

Între timp, Lohmeier își continuă inspecția, din etaj în etaj. Iar apa pe care continuă s-o audă-n conducte sună literalmente ca un cântec. O spune chiar el.

Cert e că, fără să băgăm de seamă, planurile s-au schimbat. Nu știm cu precizie când anume am ieșit din realitatea marelui oraș german și am plonjat în

plină *noapte arabă*. Cu deșert și cu sultani și cu sclave și cu tot ce știm din *O mie și una de nopți*. Mai mult, planul acesta se va intersecta și se va amesteca – iarăși: cum? când? – cu cel real, influențându-l, contaminându-l, intervenind cumva în el.

Comentariul lui Scora

Un text în care realitatea și fantasticul, oniricul, basmul, se întrepătrund cu atâta intensitate și rigoare logică, încât s-ar zice că avem de-a face cu o singură realitate, în care totul e posibil. Planurile se succedă cu logica ...fantastică din gravurile lui Escher. Pe cât e de frumos acest text la lectură, pe atât sunt de redutabile problemele cu care se confruntă regizorul și actorii. Căci, dincolo de interferența planurilor, replicile personajelor evoluează, fără vreo trecere vizibilă, între trei paliere. Protagonștii rostesc atât replici propriu-zise, adresate direct partenerilor de scenă, dar spun și ceea ce gândesc, deci, lucruri care **nu** le sunt adresate colegilor de distribuție, și, în al treilea rând, povestesc și ceea ce văd că se-ntâmplă, ceea ce văd că fac celelalte personaje. Cu alte cuvinte, pe lângă replici, ele dau glas și propriilor gânduri, dar și ...didascaliilor, respectiv acelor pasaje care, în piesele normale, apar ca indicații de autor.

Detalii tehnice

Premiera germană a avut loc la Staatstheater Stuttgart în februarie 2001, în regia lui Samuel Weiss.

Premiera românească a avut loc în ianuarie 2006 la Teatrul foarte mic, în coproducție cu Teatrul Inexistent, regia: Theo Herghelegiu.

Drepturile de reprezentare: S. Fischer Verlag GmbH Theater und Medien, Hedderichstr. 144, 60596 Frankfurt am Main. E-mail: theater@s-fischer.de

Drepturile asupra versiunii românești: Victor Svcoradeț, vicmarsco@yahoo.de

Mostră text

LOMEIER Aud apă. Nu e nici o picătură, dar eu o aud. În miez de iunie. E foarte cald. Sună telefoanele de la etajele opt, nouă și zece, că ce-i cu apa. Nu știu. Am fost la subsol. Presiunea e-n regulă. Cu toate astea: De la

etajul opt în sus, toate robinetele sunt uscate. Etajele opt, nouă și zece nu au apă. Ca și când, la etajul șapte, apa ar dispărea. Poate există o spărtură. Greu de imaginat. Iar o spărtură de felul ăsta, o țeavă spartă, n-ar rămâne mult timp neobservată. S-ar scurge pe pereți, pe tavane, în holuri.

Dar eu aud apă. O aud în spatele pereților. Sună ca un cântec. O urmă de cântec pe coridoare. Cântecul în casa scărilor. O urmă la etajul șapte. Mă sui în lift. Mă duc până la etajul șapte, să verific. Tot timpul aud apă.

Liftul huruie ca și când nu mai are mult până să se strice din nou. Etajul șapte. Pe dreapta, cincisprezece apartamente și liftul, pe stânga, șaisprezece apartamente. Și pe o parte și pe alta mereu trei camere, bucătărie, baie. La capătul coridorului în dreapta în fața apartamentului 7-32 stă colocatara arabă a duduiei Dehke, doamna Fatima Mansur. 7-32 înseamnă balcon la bucătărie și ferestre spre Sud-Est, baia spre Vest. Colocatara arabă încearcă, cu trei sacoșe sub braț, să-și descuie apartamentul, dar de ce se complică în halul ăsta? De ce nu pune pur și simplu cumpărăturile jos?

FATIMA Liftul huruia ca și când nu mai avea mult până să se strice din nou. Cu trei sacoșe sub braț, nu e deloc simplu să descui apartamentul. Nu merge.

LOMEIER Cheia îi cade din mână – mai bine decât să-i fi căzut sacoșele.

FATIMA Cheia îmi cade din mână, dar ajung la sonerie cu cotul. Sper că Franzisaka-i acasă. Bineînțeles că-i acasă. Numai să audă soneria. Lomeier, administratorul, vine pe coridor în halatul lui albastru-cenușiu. E foarte cald.

LOMEIER Mai sună o dată. Face asta, apăsându-și, cu tot corpul și cu sacoșele cu tot, cotul stâng pe sonerie.

Pot cumva să vă ajut?

FATIMA O, mulțumesc, mă descurc. Foarte cald astăzi, nu?

LOMEIER Cea mai călduroasă zi a anului până acum, au spus la știrile de la ora 19.

FATIMA Și – încă nu vi s-a terminat programul, domnule Lomeier?

LOMEIER Nu știu – e ceva în neregulă cu presiunea apei la etajele opt, nouă și zece.

FATIMA Noroc că nu sunt decât zece etaje.

El nu râde.

LOMEIER Da...

FATIMA Are un aer absent. Îngrijorat.

LOMEIER La dumneavoastră care-i situația, cu apa?

FATIMA Da, nu știu – abia acum ajung acasă. Dacă e ceva, vă sun mai târziu.

LOMEIER Da, vă rog, așa să faceți. Poate avem o scurgere pe undeva. Ea mai sună o dată, dar nu vine nimeni la ușă. Permiteți.

FATIMA El se apleacă și-mi ridică cheia de jos. Mai întâi vrea să mi-o dea, dar pe urmă bagă de seamă că încă mai am amândouă mâinile ocupate, și șovăie.

LOMEIER Are atâtea chei pe inel.

FATIMA Eu zâmbesc. Ce altceva să fac – el stă și se uită la cheile mele.

LOMEIER Atâtea chei...

FATIMA Sunteți așa de drăguț -?

Îi fac loc.

Aia cu cămila.

LOMEIER Cămila e un breloc nu foarte frumos, uzat, din material plastic.

FATIMA El bagă cheia în broască –

LOMEIER V-ar deranja cumva, dacă aș verifica, scurt, cum stați cu presiunea la apă? Doar să văd dacă e-n regulă.

FATIMA Nu, absolut deloc –

LOMEIER În clipa în care vreau să răsucesc cheia în broască, cineva deschide ușa din interior. În fața noastră se află, transpirată și mai mult dezbrăcată, Franziska Dehke, chiriașa principală de la 7 – 32.

Oo –

(...)
